

چین در مجمع عمومی و شورای امنیت از تایوان اهمیت داشت. چین از رأی این کشورها برای جلب حمایت از خود در برابر تحریم‌هایی که پس از حوادث «تیان آنمن» علیه پکن اعمال شد، بهره گرفت (Samy, 2010: 12).

نقطه آغاز برنامه کمک خارجی چین را می‌توان به ایده «جوئن لای» در ۱۹۵۵ برای وارد کردن چین به عرصه جهانی مرتبط دانست. در این سال چین در کنفرانس آسیایی - آفریقایی باندونگ اندونزی شرکت کرد. در این کنفرانس ۲۹ کشور شرکت کننده خواهان پایه‌ریزی ائتلافی فراتر از چهارچوب‌های ائتلافی جنگ سرد بودند تا از راه آن به صورت صدایی هماهنگ از طرف کشورهای جنوب سخن بگویند (Kilby, 2018: 3). از دهه ۱۹۵۰ تا دهه ۱۹۸۰، غرب و به‌ویژه ایالات متحده از کمک خارجی برای ترویج ارزش‌های لیبرال موردنظر خود بهره گرفت و پس از این دهه نیز ترویج ارزش‌های نئولیبرال مدنظر قرار گرفت (Kilby, 2018: 33). در حالی که پکن دو اصل بنیادی را در سیاست کمک خارجی خود دنبال کرده است؛ یکی اینکه چین نباید شروط سیاسی در قبال کمک‌هایش مطرح کند و دومین شرط که مورد انتقاد شماری از ناظران غربی قرار گرفته، اصل «عدم وجود ملحقات همراه با کمک» است و اینکه کمک چین باید استقلال اقتصادی و توانمندی‌های توسعه‌ای کشور دریافت کننده را تقویت نماید (Johnston & Rudyak, 2018: 438). رویکرد پکن در کمک به کشورهای آفریقایی در چهارچوب همکاری‌های جنوب - جنوب، توضیح داده شده است (Adisu et al, 2010: 3). چین برنامه کمک خارجی‌اش را در اساس برای تقویت موقعیتش به‌عنوان رهبر جهان جنوب و با رویکرد عدم مداخله در امور دیگر کشورها، احترام متقابل و همبستگی با کشورهای دریافت کننده کمک پی گرفته است (Kilby, 2018: 3).

چین برای تحقق رؤیای خود در تبدیل شدن به یک کشور پیشرفته و توسعه یافته، نیازمند یک محیط پیرامونی آرام و مسالمت‌آمیز است و این مهم را در اسناد بالادستی خود مورد توجه قرار داده است. این محیط پیرامونی آرام هم برای دستیابی به منابع انرژی و هم برای توسعه زیرساخت‌های ارتباطی و نیز جلوگیری از شکل‌گیری ائتلاف‌های ضدچینی اهمیت وافری داشته است (دهقانیان، ۱۳۹۷):